

MARTA HLUŠÍKOVÁ

ILUSTRÁCIE ALEXANDRA JUST

NENÁPADNÍ
SÚ VŽDY
NAJ

Nenápadní sú
vždy naj

Marta Hlušíková

Nenápadní sú
vždy naj

slovart

Text © Marta Hlušíková 2023

Illustrations © Alexandra Just 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

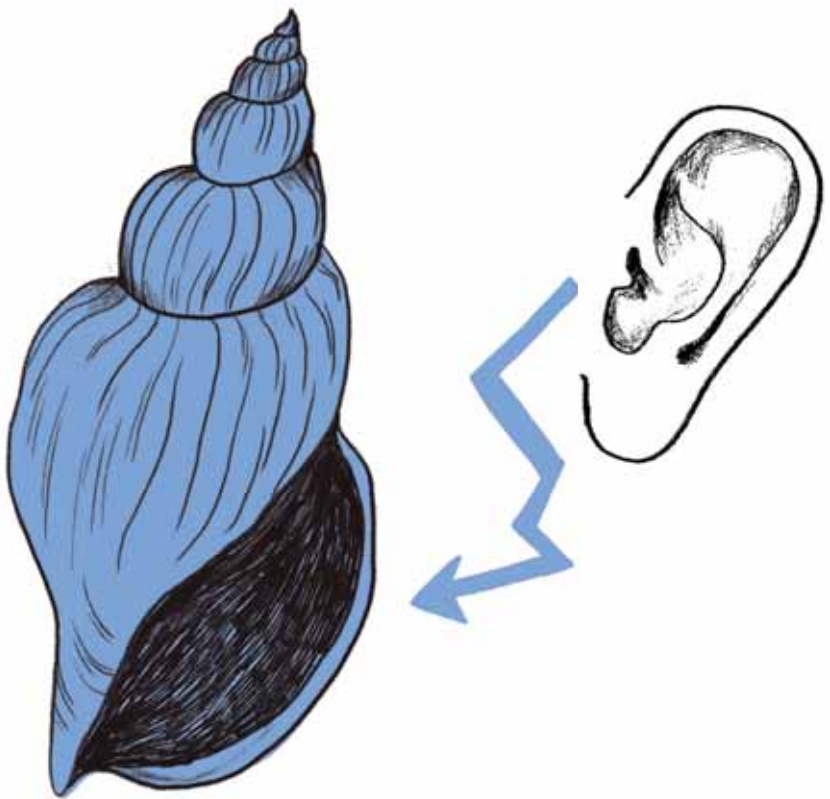
ISBN 978-80-556-6569-6

Olino sa vrátil

Toľko sa toho zmenilo! Ubehol necelý rok, odkedy som s Tomášom a jeho triedou bola v domove dôchodcov, mám však dojem, že to bolo veľmi, veľmi dávno. Ale po poriadku: prvá návšteva starkých dopadla nad očakávanie dobre. Tomáš nakoniec babke zlatú pirátsku náušnicu na zlepšenie zraku nepriniesol. Dal jej však veľkú mušľu a ukázal jej, ako si ju pritlačiť k uchu a počúvať z nej šumenie mora. Tomáš jej síce tvrdil, že to nešumí more, ale jej vlastná krv, no babke to asi bolo jedno, ticho sa usmievala, v jednej ruke držala plyšového klokana Olina a v druhej mušľu. Odvtedy sme s malými navštevovali starkých vždy, keď sa to dalo. Decká sa s nimi hrali Človeče, nehnevaj sa, súťažili v speve, vyšívali a vyjedali sladké koláčiky.

A potom sa to stalo.

Pri jednej návšteve, bolo to na jar, babka už v domove dôchodcov nebola.

„Babka odišla?“ spýtal sa Tomáš, keď mu jedna z tiet v domove odovzdávala plyšáka a mušľu. „Ako mohla len tak odísť a nič mi nepovedať?“

„Asi už nestihla, Tomáško.“

„Prečo nestihla? My sa doma vždy pred cestou lúčime, objímame a tak!“

„Tominko, babka odcestovala do nebička...“

„Ona zomrela?“ Tomáš sa na mňa díval a pritisol si plyšáka k sebe. Iba ticho stál, slzy mu kvapkali na Olinu, ktorý mal o chvíľu mokré celé ucho. Ako len mám svojho malého bračeka rada! Potom si utrel rukávom líca a priložil mušľu k uchu.

„Buď chvíľu ticho, možno tam babku ešte budem počuť...“

To bol šok číslo jeden. Šok číslo dva sa stal v lete, keď sa obe tety Pavúkové, Melánia aj Sibyla, z nášho domu odsťahovali. Sibyla sa vrátila naspäť do Fínska a Melánia odišla s ňou. Popieračka existencie Fínska tam bude nakoniec bývať. To nevymyslíš, to je život, povedala moja mama – ako ten ujo z reklamy. Práve sedela pred veľkou krabicou sošiek, ktoré jej teta Melánia pred odchodom z vďaky darovala.

„Prepánajána, čo ja budem s tými gýčmi robiť?“ vzdychla si.

Na Tomášov nátlak sme nakoniec zo všetkých sošiek vybrali malého pastierika so psíkom. Tomáš si ho vzal do izby a posadil plyšovému klokanovi do vaku. Krabicu so soškami tanečníc, bielych medvedov, ktoré sa dívali do zeleného lesného jazierka, a s tromi sochami sadrových ručiacich jeleňov s obrovskými

otlčenými parohmi ocko odviezol do akéhosi bazára, kde ich nasilu daroval majiteľovi.

„Som zvedavá, kto sa sem namiesto dám Pavúkových nastahuje,“ zamyslela sa mama. Dlho sa nič nedialo, no na konci prázdnin sme sa predsa len dočkali. Noví susedia na celé dopoludnie obsadili schodisko a výtah. Akísi muži vynášali obrovské krabice s rozmontovaným nábytkom, ktorý hore ktosi skladal, lebo sme počuli vrtanie a búchanie. Potom noví susedia vynášali práčku a chladničku a tisíc krabíc vyviezol hore výtah.

Akurát malé dievčatko, ktoré k nim patrilo, chodilo peši. Zhora kvíľivo zavýjala vrtáčka a tá malá so slúchadlami na hlave cupkala hore a dolu, hore a dolu.

Tomi už nemá mušľu

„Čítal som, že starí Mayovia si navrtali zub, potom zobrali živicu, tak sa volalo to lepidlo, a do vyvrtaného zuba si vlepili drahokam,“ usmial sa minule pri raňajkách náš geniálny Tomi. Na zube mu svietilo čosi zelené. Najprv som si myslela, že si tam prilepil najnovší hit našich raňajok, avokádovú penu. Potom mi to pripomenulo čosi iné a takmer ma naplo. Napokon mi došlo, že si na zub dal akúsi ligotavú zelenú trblietku.

„Asi takto nejako tí Mayovia vyzerali,“ povedal.

„Decká! To už nemáte inú tému pri raňajkách?“ zamračila sa mama a takmer jej zabehlo. „Nechajte ma normálne sa najesť, veď je sobota.“

Ocko mame len prikyvoval a mlčal, lebo mal plné ústa chlebička s tou zelenou nátierkou. No nášmu Tominovi sa všetko prepečie, lebo je malý. Vlastne keď tak uvažujem, ani nie je veľmi malý, lebo je už tretiak. A vtedy sa stávajú v škole všelijaké veci. Mne ako

tretiačke Kamila ukradla kartón, a dokonca aj nápad, akýsi debil mi podrazil ruky, keď som v školskom klube robila stojku, a môj výkres na výstave bol zrazu strčený v rohu, hoci bol predtým uprostred nástenky. Zažila som plno všelijakých podrazov, ale aj pekných chvíľok, lebo mi kamoš Luki dal vtedy svoje modré srdiečko. Dúfam, že Tomi má triedu, v ktorej nezažíva nič zlé. Len nech niekto skúsi čosi môjmu bračkovi, hlavičke vynaliezavej, urobiť! Bude mať do činenia so mnou.

„Ozaj, nemám už mušľu,“ oznámil nám zrazu Tomi.

„Stratil si ju?“

„Nie, nestratil. Stál som na schodoch a tá malá zo šiesteho chodila stále hore a dolu. Zakaždým počítala schody na schodisku. Od prvého po ôsmy. A stále od začiatku. Keď som sa jej spýtal, čo to robí, pozrela sa na mňa a začala kričať...“

„Kričať?“ spýtal sa ocko.

„Presne tak. Keď dokričala, vrátila sa naspäť na plošinku a zasa začala počítat od začiatku. Ešte raz som sa jej spýtal, čo to robí. Ale až keď zastala, lebo ten jej krik by sa mi ešte mohol zavrtať do hlavy. Nepovedala nič a prišla ku mne. Mal som v ruke mušľu a ona iba stála a pozerala sa na ňu. Tak som jej ju priložil

k uchu a povedal, že počuje more. Aby mala radosť. Sofka to chce. Už to má Sofka, povedala, vytrhla mi mušľu z ruky a utekala domov.“

„To je čudné,“ hmkala mama.

„Koľko rokov má tá malá?“ spýtal sa ocko.

„Neviem. Ale asi ešte nechodí do školy.“

„Netráp sa, možno sa chce iba pohrať. Veď ti ju niekedy vráti.“

„Veď ja sa netrápim. Aj babka mala mušľu požičanú a vždy si kontrolovala, či jej ešte prúdi krv tak, ako má. A videl som, ako kontrolovala krv aj plyšákovi Olino-
vi. Ale keď videla, že sa dívam, rýchlo mušľu skryla.“

„A čo ak naozaj v mušli počuť more?“ natahujem Tomina.

„Keby si bola vzdelaná tak, ako treba, vedela by si, že keď mušľu priložíš na ucho, počuť v nej, ako ti prúdi krv v žilách!“ zdvíha hlas Tomino.

Krpec malý, ako sa dokáže rozohniť. On všetko robí na dvesto percent. Akurát tej mušle mi je trochu ľúto, lebo nám ju more vyplavilo po jednom odlive. Trčala z piesku, akoby nám kývala. Ešte nikdy sme si z dovo-
lenky nepriniesli takú veľkú a krásnu mušľu.